

ik geen plezierige vrouw voor je, dat weet ik nu heel goed, en geen goede moeder voor de kinders ook, Klaas! Maar in dien nacht, op zolder, midden in al dat verschrikkelijke, dat angstige weer, heb ik mezelf beloofd, dat ik een beter mensch zou worden. Een goede vrouw voor jou, een goede moeder voor onze kinderen. Ik zal mijn best doen. Wil je me helpen, man?

Voor niet nog zooveel zou Molm de rampen, die hun waren overkomen, ongedaan willen maken. Met een gelukkig lach op het gelaat kijkt hij zijn vrouw aan, haar hand vaster drukkend.

„We zullen samen ons best doen, wijf!” zegt hij. „Nu ga ik 's avonds niet meer naar de vrinden. Nu blijf ik thuis bij mijn kinders en 'r moeder!”

En als vrouw Molm het gelaat naar haren man overbuigt, bezegelt een hartelijke zoen het nieuw gesloten verbond.

Als Piet binnentreedt roept zijn vader hem en als de jongen met een vroolijk glanzend oog nu vader, dan moeder aankijkt, steekt de eerste hem de hand toe en zegt met een zonderlingen klank in de stem, met iets weeks, iets zachts, dat Piet nog nooit opmerkte:

„Jongen! we zijn heel blij met je. Blijf je best doen, blijf veel van je moeder houden, hoor! Als ik beter ben mag je dadelijk mee naar zee. Je moet een ferm zeeman worden!”

VII. BESLUIT.

Toen Jonge Krelis geheel en al hersteld was, werd spoedig een feest gevierd in het huis van vrouw Brand en in dat van den notaris, wiens vrouw er bepaald op gestaan had, dat Rika uit háár huis zou trouwen.

Bot-Jaap had er ten stelligste op aangedrongen, dat Jonge Krelis niet op de schuit zou komen vóór hij goed en wel getrouwd was en dan nog maar alleen met zijn jonge vrouw.

De schuit was mooi versierd. Overal vlaggen en wimpels. Alles blonk en glom als een spiegel. Alleen op den roerstok zat een pakje vastgebonden en voor aan den kop der schuit was alles bedekt met een oud stuk zeildoek. Bot-Jaap wilde alleen aan Rika toestaan de touwtjes los te maken. En toen ze nieuwsgierig het beschuttend doek wegnam, prijkte in glanzend heldere letters voorop, waar vroeger „De Jonge Cornelis” stond, DE VROUW RIKA.

„En kijk nu toch eens wat Jaap aan den helmstok gemaakt heeft, vrouw!” zegt Cornelis Brand nieuwsgierig.

Rika begeeft zich naar achter en haalt het zakje weg, dat het geheimzinnige voorwerp verborg.

„Dat 's aardig!”

„Neen, maar, die vind ik goed!”

Deze beide uitroepen klinken gelijktijdig uit den mond van Cornelis Brand en zijn Rika.

Even vóór het eind van den helmstok prijkt een uit hout gesneden beeldje.